

Lectură spirituală: a II-a săptămână din luna mai

Săptămâna după 8 mai 2017 (lecturile de duminică 14 mai)

A V-a duminică a Paștelui – Lecturi: Faptele Apostolilor 6,1-7; Psalmul 32; 1Petru 2,4-9; Ioan 14,1-12

Fiecare dintre noi în postul (slujire) său îl poate vedea pe Tată, poate să-i împlinească voința avându-l pe Isus drept cale, adevăr și izvor al vieții.

Este interesant de văzut modul în care lecturile pe care le analizăm astăzi ne conduc în același loc. În fragmentul din Faptele Apostolilor (6.1-7) apare prima împărțire a sarcinilor între apostoli și ceilalți ucenici. Pornind de la provocarea din partea eleniștilor (care nu erau evrei), apostolii "hirotonisesc" primii diaconi (prin impunerea mâinilor). Diaconii sunt în număr de șapte și toți au nume grecești: Nicolae, numit "prozelit" este din Antiohia; ceilalți sunt "eleni" adică iudei de cultură greacă care trăiesc la Ierusalim sau în Iudeea. Toți au fost aleși ca să formeze un grup special: grupul celor care vor sluji la mese, adică organizatori ai comunității. Astfel fiecare în postul său zidește Biserica lui Dumnezeu.

În Evanghelie Isus ne spune că în casa Tatălui sunt multe lăcașuri, multe posturi, multe forme de mântuire. Noi însă vom ocupa o locuință individuală și specifică fiecăruia dintre noi, ca persoane unice, ca fiice și fii unici ai lui Dumnezeu. În căutarea mântuirii însă nu este nevoie să ne comparăm între noi.

Ștefan, diaconul peste care și-au impus mâinile apostolii, ocupă un loc aparte în istoria mântuirii. Nu făcea parte din grupul celor Doisprezece, grupul inițial al apostolilor; era de origine greacă (elenist). Totuși el îi reprezintă pe toți cei care-l urmează pe Isus ca ucenici fără să-l fi cunoscut personal. Mai târziu în Fapte 6,8-7,60 Ștefan devine primul martir al creștinismului, ucis cu pietre pentru că îl mărturisește pe Cristos, până la moarte. În apărarea

sa și în timpul martiriului Ștefan dă mărturie de mult curaj și hotărâre: era plin de Duhul Sfânt, iar Dumnezeu l-a ales să fie primul care să sufere. De observat că Dumnezeu nu a ales pe unul din cei doisprezece ca să fie exemplu de martir asemenea lui Cristos! Alegerea a fost neașteptată. Este interesant de observat modul în care Dumnezeu își arată voința.

De multe ori, chiar în cadrul Societății Sfântul Vincențiu de Paul suntem îngrijorați pentru că vrem să fim recunoscuți ca fiind cei mai buni în comparație cu ceilalți: într-un anumit fel vrem să fim ”unul din cei doisprezece”. Lecturile de astăzi ne arată o perspectivă diferită. Isus ne spune că nu trebuie să ne îngrijorăm ca să fim cei mai buni: el nu se uită la rezultate, ci la intenție. Iată un mod diferit față de modul în care ne văd ceilalți sau noi îi vedem pe ceilalți. De fapt, noi îi judecăm pe ceilalți după rezultate și vrem ca ei să ne judece după intențiile noastre.

Isus ne spune că el este Calea, Adevărul și Viața.

De câte ori nu simțim că am pierdut calea! Avem îndoieli omenești, justificate și normale. La locul de muncă, ceilalți ne depășesc în mod nedrept. În familie nu suntem înțeleși sau suntem dezamăgiți. În Conferință sau Comisii am dori să lăsăm totul baltă pentru că ceilalți nu ne înțeleg sau nu ne iau în considerare. Este foarte clar: Isus este Calea: dacă ne lăsăm conduși de el asemenea oilor conduse de Păstorul care intră pe poarta principală a inimii vom urma calea cea mai bună pentru noi, dar și pentru cei pe care-i iubim și-i slujim.

Apoi de multe ori ne întrebăm ce este adevărul. Într-o lume în care pare să domine ”dictatura relativismului” nu suntem siguri că și convingerile noastre (credința noastră) vor putea să reziste modului în care lumea ne judecă, ne încurajează, ne răsplătește. Oamenii nu sunt sinceri cu noi, suntem vorbiți de rău de cei care par să ne fie prieteni. Sfântul Vincențiu a fost considerat hoț, dar spunea ”adevărul va ieși la iveală”. Este foarte clar: Isus este adevărul; dacă ne lăsăm conduși de adevăr atunci vom fi liberi pentru că, așa cum spune sfântul Ioan, ”adevărul ne va face liberi”.

Și în sfârșit, ne întrebăm de multe ori ce este viața sau care este sensul vieții. Cei care au trecut pe lângă moarte știu că este un moment de nesiguranță totală; faptul de a rămâne în viață ne transformă cu totul și-i mulțumim Domnului zilnic pentru că suntem încă în viață. Este foarte clar: Isus este viața, viața din belșug. Dacă el este sensul existenței noastre, vom considera moartea ca pe un cadou și nu ca pe o amenințare. Viața în Cristos ne dă tărie să ne trezim, să ne rugăm, să muncim, să slujim și să ne odihnim: în orice moment Cristos este cu noi, merge împreună cu noi, ia hotărâri împreună cu noi și lucrează împreună cu noi.

Traducere: sora Magdalena